

A TÖRTÉNETEINKET ALAKÍTÓ VONALAK

A sebnarrativától a sérülésen és sebképen át az ünnepelt
állapotig – tárgy, természet és film viszonylatában

Csoboth Attila

Moholy-Nagy Művészeti Egyetem, Doktori Iskola, DLA

Témavezető: Szalontai Ábel DLA, habil

Budapest – 2024

TÉZISEK

A seb, sérülés alapvetően változtatja meg a test, adott tárgy, felület minőségét, és ezzel a hozzá való viszonyulást. Ez a viszonyulás folyamatosan fejlődik, alakul.

A sérülés vagy seb magában hordozza a történetmesélésnek, sőt a közösségi történetformálásnak, ezáltal a történet továbbélésének a lehetőségét.

Ahhoz, hogy egy seb valóban narratív karakterűvé váljon és metaforikus jelentést nyerjen, nemcsak az szükséges, hogy történetyszerű esemény járulékaként jöjjön létre, hanem jelentős pszichés és fizikai traumának is kell hozzá párosulnia.

Testünk és tárgyaink sérüléseinek, illetve kopásainak mint fizikai jelenségeknek a megünneplése és koncepciózus díszítésük elősegítheti a társadalmi tabuk ledöntését, valamint a hozzájuk kapcsolódó őszinte beszéd táptalaja is lehet.

Az analóg alkotói gondolkodásmód és megközelítés a legalkalmasabb a testi sérülésekhez kapcsolódó emlékek megfogalmazására, mivel ezek a technikák az alkotó részéről – részben a taktilis élménynek köszönhetően – zsigeribb, intuitívebb hozzáállást és módszertant ösztönöznek.

A ciklikusság, repetíció, a hurok és az analóg filmek vetítés közbeni kopása vagy egyéb sérülése termékeny talaja lehet a filmes kísérletezésnek, mivel ezek egyértelmű üzenetet hordoznak.

KULCSSZAVAK

Vágás, seb, heg, gyulladás, test, kép, környezetünk, kincugi, vabi-szabi, loop, film.